

Nina George

Het hotel aan het einde
van de wereld

Vertaald door Roelof Posthuma

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het was de eerste beslissing die ze alleen nam. De eerste keer dat zij bepaalde wat er gedaan moest worden.

Marianne besloot te sterven. Nu. Hier. In het water van de Seine daarbeneden, aan het eind van deze sombere dag. Er was geen ster te zien. De Eiffeltoren vervaagde achter een nevel van smog. Parijs produceerde een geruis, een continu gedreun van motoren, auto's, het gerommel van de metro diep in de buik van de stad.

Het water was koel, zwart en zacht. De Seine zou haar in een bed van vrijheid en stilte meenemen tot in de zee.

Er liepen tranen over haar wangen, parelende sporen van zout. Marianne glimlachte terwijl ze hilde. Nog nooit had ze zich zo licht gevoeld. Zo vrij. Zo gelukkig.

‘Mijn zaak,’ fluisterde ze. ‘Mijn zaak.’

Ze trok de meer dan eens verzoelde schoenen uit die ze vijftien jaar geleden had gekocht. In het geheim, geen speciale aanbieding, Lothar had op haar gescholden toen hij het ontdekte. Daarna had hij haar de jurk erbij geschonken. Tweede keus, met weeffoutjes, voordelige aanbieding, een grijze jurk met grijze bloemen.

Ook die droeg ze vandaag.

Het laatste vandaag. Toen ze al die jaren en decennia nog voor zich had gehad, leek de tijd oneindig. Als een boek dat erop wachtte geschreven te worden, zo had het leven haar geleken toen ze nog een jong meisje was. Nu was ze zestig en de bladzijden waren leeg. De oneindigheid was als een enkele sombere dag voorbijgegaan.

Ze plaatste de schoenen keurig in het gelid naast zich op de bank. Maar ze dacht even na en zette ze vervolgens op de grond. Ze wilde niet dat de bank vies zou worden, dat een mooie vrouw een vlek in haar rok kreeg en daardoor in verlegenheid zou raken.

Ze probeerde haar trouwring van haar vinger te trekken. Het lukte niet. Ze stak de vinger in haar mond en ten slotte kwam de ring los. De huid eronder was licht.

Aan de overkant van de Pont Neuf sliep een man op een bank. Hij droeg een vissershemd met smalle streepjes. Marianne was blij dat hij met zijn rug naar haar toe lag.

Ze legde de ring bij de schoenen. Iemand zou die wel vinden en er een paar dagen van kunnen leven als hij hem naar een opkoper bracht. Een baguette, pastis, een stuk spek. Vers, niet

uit de afvalbak. Misschien ook nog een krant die hem warmte kon geven.

‘Geen levensmiddelen van over de datum meer,’ zei ze. Lothar kruiste voor haar altijd de speciale aanbiedingen in de gratis weekbladen aan, zoals anderen televisieprogramma’s aankruisten. Zaterdag: *Wedden dat...* zondag: *Tatort*. Maandag: Wolkentoetje Karamel met verlopen houdbaarheidsdatum. Er werd gegeten wat aangekruist was.

Marianne deed haar ogen dicht.

Lothar. Voor zijn vrienden Lotto. Opperwachtmeester van de artillerie, vader van de compagnie.

Lothar Messmann, woonachtig in Celle, in het laatste huis aan een doodlopende steeg, een plaatsje als op een treintafel, met het schaarhekje direct aan de keerlus. Een man wie de gevorderde leeftijd goed stond.

Lothar. Hij hield van zijn werk. Hij hield van zijn auto. En hij hield van de televisie. Hij zat altijd op de bank, een dienblad met eten voor zich op de betegelde tafel, de afstandsbediening in zijn linkerhand, de vork in zijn rechter, het geluid van de televisie zo hard mogelijk, zoals nodig voor artilleristen.

‘Afgelopen met Lothar,’ fluisterde Marianne.

Ze sloeg een hand voor haar mond. Had iemand het gehoord?

Ze knoopte haar jas los. Misschien kon die iemand nog warmte geven, ook al had ze de voering zo vaak versteld dat die een onrustig, veelkleurig patroon had gekregen. Lothar nam van zijn reizen naar de centrale leiding in Bonn en Berlijn steeds de shampooflesjes en naaigarnituren uit de hotels voor haar mee. Kleine kartonnetjes met grijs, zwart, wit en rood garen.

Wie heeft er nu rood nodig? dacht Marianne, terwijl ze de lichtbruine jas keurig begon op te vouwen, kant op kant. Zoals ze de zakdoeken van Lothar had opgevouwen, de gestreken handdoeken, kant op kant.

Nooit van haar leven had ze iets roods gedragen. ‘De kleur van hoeren,’ had haar moeder haar toegesnauwd, om haar vervolgens een draai om de oren te geven toen ze als elfjarige met een rood sjaaltje thuis was gekomen. Ze had het gevonden en het rook naar een bloemenparfum.

In Montmartre had een vrouw naast de goot op de stoep gezeten. Haar rok was omhooggeschoven en ze had rode schoenen aan. De mascara rond haar huilogen was uitgelopen. ‘Gewoon een dronken hoer,’ had iemand van het

reisgezelschap gezegd. Toen Marianne naar haar toe wilde lopen, hield Lothar haar tegen. ‘Maak je niet belachelijk, Annetje, het is toch haar eigen schuld.’

Hij had voorkomen dat Marianne de vreemdelinge zou helpen en haar meegetrokken naar het restaurant waar de busmaatschappij een tafel had gereserveerd. Ze had over haar schouder gekeken tot de Franse reisleidster haar hoofdschuddend uitlegde: ‘Je connais la chanson – het is altijd hetzelfde liedje, en bovendien is het haar eigen schuld.’

Lothar had geknikt en Marianne had zichzelf daar in de goot zien zitten. Zo was het begonnen, en nu stond ze hier.

Ze was nog vóór het voorgerecht vertrokken, omdat ze het niet meer kon verdragen om daar te zitten zwijgen. Lothar had het niet gemerkt; hij ging op in het gesprek dat hij al twaalf uur voerde, met een vrouw uit Burgdorf, een vrolijke weduwe. De vrouw slaakte voortdurend gilletjes: ‘Incroyable, ongelooflijk!’ ongeacht wat Lothar zei. Ze droeg een rode bh onder haar witte blouse.

Marianne was niet eens jaloers geweest. Alleen moe. Ze was het restaurant uit gelopen en was steeds verder afgedwaald, tot ze midden

op de Pont Neuf was blijven staan.

Lothar. Het zou makkelijk zijn om hem de schuld te geven. Maar zo eenvoudig was het niet.

‘Eigen schuld, Annetje,’ fluisterde Marianne.

Ze dacht aan haar bruiloft in mei, eenenveertig jaar geleden. Steunend op zijn stok had haar vader toegekeken hoe ze er urenlang tevergeefs op wachtte door haar man ten dans te worden gevraagd. ‘Mijn kleine taaie meid,’ had hij met een door kanker verzwakte stem gezegd. Ze had het koud gehad in haar dunne, witte bruidsjurk en ze waagde het niet om zich te verroeren. Stel dat alles alleen maar een droom was geweest en zou ophouden zodra ze een verkeerde stap zette.

‘Beloof je me dat je gelukkig wordt?’ had haar vader gevraagd, en Marianne had met ‘ja’ geantwoord. Ze was negentien.

Uiteindelijk was dat een grote leugen geweest. Haar vader was twee dagen na de bruiloft gestorven.

Marianne schudde de opgevouwen jas weer los, gooide hem op de grond en trapte er welbewust op rond.

‘Afgelopen! Het moet afgelopen zijn! Afgelopen met mij!’ Ze trapte een laatste keer op de stof en voelde zich roekeloos. Het gevoel

verdween even snel als het was opgekomen. Ze pakte de jas op en legde hem over de rugleuning van de bank.

Eigen schuld.

Er was nu niets meer wat ze nog kon afdoen of uittrekken. Ze had geen sieraden. Geen hoed. Ze had niets. Haar sleetse handtas met een stads-gidsje voor Parijs, een paar suiker- en zoutzakjes, een haarclip, haar paspoort en haar portemonnee zette ze naast de schoenen en de ring.

Marianne begon op de brugleuning te klimmen. Ze draaide zich eerst op haar buik, trok haar andere been omhoog en dreigde over de rand terug te vallen. Haar hart bonkte, haar pols raasde en de ruwe zandsteen schuurde haar knie open.

Haar tenen vonden een naad in de muur en ze drukte zich naar boven. Het was gelukt. Ze ging overeind zitten en zwaaide haar voeten over de rand van de brugleuning. Alleen afzetten en je laten vallen. Daar kon je niets fout aan doen.

Ze dacht aan de monding van de Seine bij Honfleur die haar lichaam na alle sluizen en oevers zou passeren alvorens de zee te bereiken. Ze stelde zich voor hoe ze op de golven om haar as zou draaien, alsof ze danste op een

melodie die alleen zij en de zee zouden kunnen horen. Honfleur. De geboorteplaats van Erik Satie. Ze hield van zijn muziek, ze hield überhaupt van alle muziek. Muziek was als een film die ze achter gesloten oogleden zag, en bij Satie zag ze de zee, hoewel ze nooit aan zee was geweest.

‘Ik hou van je, Erik. Ik hou van je,’ fluisterde Marianne. Ze had het nooit tegen een andere man dan Lothar gezegd.

Wanneer had hij voor het laatst gezegd dat hij van haar hield?

Had hij het ooit gezegd?

Marianne wachtte op de angst, maar die kwam niet.

De dood is niet gratis. Hij kost het leven.

Wat is het mijne waard?

Niets.

Geen eerlijke ruil voor de duivel.

Eigen schuld.

Toen ze haar handen stevig op de stenen leuning zette en naar voren schoof, aarzelde Marianne en dacht aan de orchidee die ze tussen het afval had gevonden. Ze dacht eraan dat ze, na een halfjaar verzorgen en toezingen, nu niet meer zou meemaken hoe de knop zich zou openen.

Ze zette met beide handen af.

De sprong veranderde in een val en haar val trok haar armen omhoog. Terwijl ze in de wind viel, dacht Marianne aan de levensverzekering die bij zelfmoord niet zou worden uitgekeerd. 124.563 euro verloren. Lothar zou buiten zichzelf zijn.

Dus toch een eerlijke ruil.

Met die gedachte sloeg ze door het oppervlak van de ijskoude Seine. Een gevoel van wilde vreugde dat in diepe schaamte veranderde toen haar grijze bloemetjesjurk zich om haar hoofd sloot terwijl ze in het water wegzonk. Vertwijfeld probeerde ze de zoom naar beneden te trekken, zodat niemand haar blote benen zou zien.

Na een poosje gaf ze het op en spreidde ze haar armen. Ze deed haar mond open en ademde het water in, zo diep als ze kon.